

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Michaely Macurové a Mgr. Jana Ferfeckého ve věci

žalobkyně: **nezl. L. M.**
bytem X
zastoupena opatrovníkem advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/9, 170 34 Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany dne 17. 5. 2024, zaevidované pod č. j. OAM-0354839/DO-2024, jako nepřijatelné,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 17. 5. 2024 vrátil žalobkyni její žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod č. j. OAM-0354839/DO-2024, jako nepřijatelnou, **byl nezákonný.**
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobkyně a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu, zaevidované pod č. j. OAM-0354839/DO 2024.
- III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

- IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného opatrovníka žalobkyně Mgr. Pavola Kehla, advokáta, **se určuje** částkou 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- VI. Soud **vyzývá** opatrovníka žalobkyně, Mgr. Pavola Kehla, advokáta, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení tohoto rozsudku sdělil číslo bankovního účtu, na který má být odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů vyplacena.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze brání proti nezákonnému zásahu žalovaného, který spatřuje v tom, že jí dne 17. 5. 2024 vrátil její žádost o poskytnutí dočasné ochrany zaevidovanou pod č. j. OAM-0354839/DO-2024 jako nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „**zákon č. 65/2022 Sb.**“), neboť požádala o dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie.

II. Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě uvádí, že v březnu roku 2022 jí byla udělena dočasná ochrana v Německu. V červenci téhož roku požádala o zrušení dočasné ochrany a vrátila se zpět na Ukrajinu. Dále žalobkyně popisuje, jak v roce 2023 neúspěšně žádala v České republice o udělení dočasné ochrany a víza za účelem strpění pobytu na území ČR. V době podání žádosti o dočasnou ochranu dne 17. 5. 2024 již měla dočasnou ochranu v Německu zrušenou. Žalobkyně tedy nemá žádné pobytové oprávnění v České republice ani v jiné bezpečné zemi.
3. Žalobkyně považuje podanou žalobu za přípustnou přes výluku soudního přezkumu zakotvenou v § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., k čemuž odkazuje na judikaturu správních soudů, které uvedené ustanovení shledaly rozporné s čl. 29 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „**směrnice č. 2001/55/ES**“) a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie.
4. Nezákonnost zásahu spatřuje žalobkyně v tom, že vrácení žádosti pro její nepřijatelnost z důvodu, že již v minulosti požádala o dočasnou ochranu v jiném členském státě, je v rozporu s čl. 28 směrnice č. 2001/55/ES a rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „**prováděcí rozhodnutí**“).
5. Podle Operačních pokynů k provádění prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, zveřejněno pod č. 2022/C 126 I/01 (dále jen „**operační pokyny**“), je prokázání státní příslušnosti a pobytu na Ukrajině dostatečné k okamžité registraci osoby k dočasné ochraně. Žalobkyně

je poživatelkou dočasné ochrany již na základě toho, že spadá do kategorie osob dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí.

6. Možnosti požádat o dočasnou ochranu v jiném státě svědčí právo cizince pobývat v zemi dle svého výběru, které je zakotveno např. v čl. 16 preambule prováděcího rozhodnutí. Členské státy včetně ČR se přitom zřekly použití čl. 11 směrnice č. 2001/55/ES, který vyjadřuje závazek zpětného přijetí osob, které na území dotčeného státu požívají dočasné ochrany. Závěr, že členský stát nemůže odmítnout registraci osoby spadající do oblasti působnosti směrnice č. 2001/55/ES, a tím případně omezit přístup k právům této osoby v dotčeném členském státě z důvodu, že je osoba registrována v jiném členském státě, plyne i z dokumentu Komise Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382 (dále jen „dokument Komise“). I jiné členské státy postupují v souladu s tímto výkladem. Systém výměny informací mezi členskými státy slouží k tomu, aby bylo vyloučeno souběžné poskytnutí dočasné ochrany více státy, nikoliv jako zdroj informací o tom, komu nelze dočasnou ochranu již udělit.
7. Žalobkyně dále odkazuje na judikaturu krajských soudů, podle které je zásah spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu nepřijatelnosti zásahem nezákonným, a naopak se neztotožňuje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46.
8. Žalobkyně považuje z uvedených důvodů jednání žalovaného za nezákonné a navrhuje, aby soud vydal rozsudek, v němž za prvé určí, že zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany dne 17. 5. 2024 jako nepřijatelný byl nezákonný; a za druhé zakáže žalovanému pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikáže mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobkyni.
9. Součástí žaloby učinila žalobkyně také návrh na vydání předběžného opatření, kterým se domáhala, aby soud uložil žalovanému a Policii ČR strpět pobyt na území ČR po dobu tohoto soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný připouští, že podaná žaloba je přípustná, nikoliv však na základě čl. 29 směrnice 2001/55/ES.
11. K obsahu samotné žaloby žalovaný uvádí, že postupoval zcela v souladu se zákonem č. 65/2022 Sb., když vyhodnotil žádost žalobkyně o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou z toho důvodu, že žalobkyně již jednou požádala o udělení dočasné ochrany, a to ve Spolkové republice Německu a dne 19. 5. 2022 ji tamtéž získala, byť již v současnosti není její držitelkou (což vyplývá z platformy pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy Temporary Protection Platform).
12. Žalovaný dodává, že v důsledku udělení dočasné ochrany v Německu již žalobkyně nebyla osobou, která by prchala před nebezpečím vyvolaným ruskou agresí v zemi svého původu. Dovojuje proto zneužití práva ze strany žalobkyně, která sice využívá svého práva na dočasnou ochranu, nicméně činí tak, nikoliv aby v ČR hledala tuto ochranu, ale proto, aby mohla v ČR pobývat a studovat na vysoké škole, jak uvádí.
13. Žalovaný si je vědom, že stávající judikatura krajských soudů převážně pokládá § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. za rozporný s právem EU. Žalovaný však má jako správní orgán povinnost postupovat v souladu se zákonem. Daná otázka nadto není vyjasněna.

Opačně již judikoval Krajský soud v Českých Budějovicích a Nejvyšší správní soud, v současné době se problematikou bude zabývat Soudní dvůr Evropské unie. Z tohoto důvodu žalovaný navrhuje řízení přerušit.

14. Žalovaný se nedomnívá, že by § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. byl v rozporu s právem EU. Směrnice č. 2001/55/ES totiž nepředpokládá, že by osoba požívající dočasné ochrany v jednom členském státě mohla tentýž status získat i v jiném členském státě, neboť na ni nelze pohlížet jako na osobu vysídlenou. Je osobou usazenou v jiném členském státě, ze kterého přichází. Otázku, jak naložit s žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, pokud žadateli již dočasná ochrana byla udělena v jiném členském státě, směrnice zjevně ponechává na vnitrostátním právu členských států. Vnitrostátní úprava nepřijatelnosti žádosti nerozšiřuje nad rámec čl. 28 důvody, pro něž je cizinec z poskytnutí dočasné ochrany vyloučen. Také z preambule směrnice vyplývá, že jejím cílem není, aby cizinci požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech a tím zbytečně, případně účelově, vyčerpávali kapacity a zdroje členských států.
15. Cizinci sice mají dle prováděcího nařízení právo vybrat si členský stát, ve kterém o udělení dočasné ochrany požádají. To ovšem neznamená, že by měli možnost postupně žádat o udělení dočasné ochrany v několika z nich. Pokud se nejedná o situaci sloučení rodiny rozdělených rodinných příslušníků, kterou směrnice předvídá, je tento postup nežádoucí. Pokud by evropský zákonodárce zamýšlel dát dotčeným osobám právo požádat o dočasnou ochranu ve více členských státech najednou či po sobě, jistě by toto právo ve směrnici zakotvil.
16. Dohoda států, že nebudou aplikovat článek 11 směrnice č. 2001/55/ES, znamená, že členské státy nebudou držitele dočasné ochrany v jiném členském státě, který neoprávněně pobývá na jejich území, aktivně přemísťovat či předávat do členského státu, který mu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vydal. Nic víc, nic méně.
17. Operační pokyny a dokument Komise, na něž žalobkyně v žalobě upozorňuje, nejsou právním předpisem ani závazným výkladem ustanovení směrnice č. 2001/55/ES. Tyto dokumenty navíc vznikly krátce po událostech, které měly za následek hromadný příliv osob z Ukrajiny, a jsou do jisté míry poplatné době svého vzniku. Logicky proto nereagují na současný zvýšený druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany.
18. Pokud soud řízení o žalobě nepřeruší, navrhuje žalovaný její zamítnutí.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
20. Mezi účastníky v podstatě není sporu o tom, že žaloba je přípustná, neboť to připouští i sám žalovaný. Pro samotné projednání věci je bez významu, zda je přípustnost žaloby dovozena pouze (resp. přímo) z čl. 47 pododstavce prvního Listiny základních práv EU (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024-37, či usnesení NSS ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, kterým byly položeny předběžné otázky stran výkladu směrnice Rady 2001/55/ES v kontextu zákona č. 65/2022 Sb. či také z čl. 29 směrnice č. 2001/55/ES (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2023, č. j. 55 A 6/2023-44). Uvedená judikatura také podrobně odůvodnila, že proti postupu žalovaného se lze bránit právě žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s.

21. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o věci samé bez nařízení ústního jednání. Žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobkyně pak ve stanovené lhůtě nesdělila svůj nesouhlas. Potřebu nařídit jednání neshledal ani sám soud, neboť o skutkových okolnostech věci nebylo mezi účastníky řízení sporu a posouzení důvodnosti žaloby záleží na vyřešení právní otázky.
22. Žaloba je důvodná.
23. Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie. Podle druhého odstavce téhož ustanovení Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
24. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud
- (a) existují závažné důvody se domnívat, že
 - i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak je definují mezinárodní dokumenty vypracované za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů
 - ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než ji tento stát přijal na své území jako osobu požívající dočasné ochrany;
 - iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; anebo
 - (b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.
25. Otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. se správní soudy již opakovaně zabývaly a dospěly k závěru, že zákon č. 65/2022 Sb. je v těchto ustanoveních o nepřijatelnosti žádosti v rozporu s unijním právem. Český zákonodárce totiž v tomto zákoně vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice č. 2001/55/ES. Úprava ve směrnici je projevem tzv. minimální harmonizace a členské státy nemohou svou národní úpravou snížit takto nastavenou úroveň ochrany. Mohou ji pouze zvýšit. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 směrnice č. 2001/55/ES, pro které je možno vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, je taxativní (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2023, č. j. 30 A 70/2023-40, ze dne 31. 8. 2023, č. j. 41 Az 28/2023-42 či ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024-37; rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79, a ze dne 31. 8. 2023, č. j. 6 A 77/2022-52; nebo rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 6. 2023, č. j. 55 A 12/2023-95, a ze dne 27. 6. 2023, č. j. 57 A 20/2023-66). Krajský soud v Brně se v uvedeném rozsudku sp. zn. 41 Az 28/2023 též argumentačně vyrovnal s odlišnými názory vyslovenými Krajským soudem v Českých Budějovicích a (v jednom případě i) Nejvyšším správním soudem (srov. body 26 – 45).
26. S výše popsánými závěry městský soud souhlasí a má za to, že dopadají i na nynější věc. Žalovaný je s judikaturou správních soudů nepochybně seznámen, jak ostatně plyne i z jeho vyjádření k žalobě. Bylo by proto nadbytečné danou argumentaci v úplnosti opakovat,

městský soud proto jen ve stručnosti reaguje na zásadní námitky žalovaného. Na veškerou předestřenou argumentaci se mu ovšem v již uvedených rozsudcích dostalo odpovědí.

27. Žalovaný je toho názoru, že směrnice č. 2001/55/ES neupravuje souběžné žádosti o dočasnou ochranu v několika členských státech. Proto má český zákonodárce „volnou ruku“ a úprava v zákoně č. 65/2022 Sb. je toho výrazem. Takový zjednodušující výklad však není na místě. Žalovaný při svých úvahách opomíjí, že směrnice zapovídá, aby národní úprava postavení cizince zhoršila.
28. Jak již bylo uvedeno výše, směrnice č. 2001/55/ES zavádí minimální standardy pro poskytování dočasné ochrany (čl. 1 této směrnice), přičemž z podstaty těchto norem vyplývá pravomoc členských států zavádět nebo udržovat příznivější opatření pro osoby požívající dočasnou ochranu (body 8, 12 a čl. 3 odst. 5 této směrnice). Úprava ve směrnici je projevem tzv. minimální harmonizace a úroveň ochrany v národních právních řádech může jít pouze „výše“, tedy ve prospěch cizince. Směrnice o dočasné ochraně upravuje v čl. 28 možnost vyloučit určitou osobu z poskytnutí dočasné ochrany z taxativních důvodů. Mezi těmito důvody není možnost členského státu nepřijmout žádost o dočasnou ochranu z důvodu, že o ni žadatel požádal v jiném členském státě.
29. Důvodem nepřijatelnosti žádosti žalobkyně proto nemohlo být to, že v minulosti již požádala o dočasnou ochranu v Německu. Takový důvod nepřijatelnosti je v rozporu se směrnicí č. 2001/55/ES.
30. Žalovaný též poukazoval na zneužití práva, které vidí v tom, že Ukrajinci žádají o ochranu v několika členských státech. Zneužití práva ovšem nebylo důvodem pro vrácení žádosti, proto se argumentace žalovaného míjí s předmětem řízení. Zneužití práva není ani zákonným důvodem pro nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu. Kvůli zneužití práva by žalovaný mohl zamítnout žádost o dočasnou ochranu, avšak teprve po provedení správního řízení, v němž by žádost věcně přezkoumal (srov. rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2023, č. j. 77 A 30/2023-68, bod 82, nebo ze dne 12. 6. 2023, č. j. 55 A 12/2023 – 95, bod 89).
31. Ani argumentace žalovaného, že na žalobkyni nelze pohlížet jako na vysídlenou osobu, protože jí byl přiznán status osoby požívající dočasnou ochranu v jiném členském státě, není správná. Definici vysídlené osoby obsahuje čl. 2 písm. c) směrnice č. 2001/55/ES a je zcela nezávislá na tom, zda taková osoba má přiznanou dočasnou ochranu v nějakém členském státě, nebo ne. Stále se nemůže vrátit do země původu za bezpečných a trvalých podmínek. To určuje její status vysídlené osoby (srov. již citované rozsudky Krajského soudu v Brně č. j. 41 Az 28/2023-42 a č. j. 62 A 14/2024-37).
32. I podle městského soudu platí, že občan Ukrajiny by měl mít v jeden moment udělenou dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě. Nicméně v praxi se to má projevit tím způsobem, že se může přemístit do jiného členského státu a požádat o ochranu zde. Dočasná ochrana udělená v původním státě by tím měla zaniknout (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2023, č. j. 57 A 67/2023-39 a rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 14/2024-37). V nyní řešeném případě ostatně mezi žalobkyní a žalovaným není sporu o tom, že dočasná ochrana udělená žalobkyni v Německu zanikla ještě před podáním žádosti o dočasnou ochranu v ČR. S argumentací uvedenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, ve kterém soud dospěl k závěru, že žadatelé o dočasnou ochranu si mohou vybrat stát, na který se obrátí, ovšem pak jej už nemohou

měnit, se, jak bylo uvedeno výše, již přesvědčivě vyrovnala předchozí rozhodnutí krajských soudů i zdejšího soudu.

33. Zdejší soud si je vědom, že ohledně sporných otázek předložil Nejvyšší správní soud předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (v podrobnostech viz zmíněné předkládací usnesení č. j. 8 Azs 93/2023-37, řízení je vedeno pod sp. zn. C-753/23). To ovšem v nynější věci nevyhodnotil jako důvod pro přerušení řízení. Přerušení řízení v těchto případech není obligatorní, zdejší soud se přitom ztotožňuje s dosavadní převažující judikaturou správních soudů. Kromě toho soud v řízení o zásahové žalobě dle zákona rozhoduje přednostně (srov. § 56 odst. 3 s. ř. s.) a zohlednil také skutečnost, že SDEU rozhodnutím ze dne 20. 12. 2023 nevyhověl žádosti Nejvyššího správního soudu o projednání věci v řízení o naléhavé předběžné otázce, proto je možné, že doba do rozhodnutí o položené předběžné otázce bude poměrně dlouhá. V takové situaci je dle názoru městského soudu vhodné postavit pobytový status žalobkyně najisto rozhodnutím o nynější žalobě. V nynější situaci považuje městský soud za vhodné o podané žalobě rozhodnout tím spíše, že žalobkyně v současnosti nemá udělenou dočasnou ochranu v jiném členském státě (což není mezi stranami sporné).
34. Nad rámec nutného odůvodnění městský soud dodává, že má za to, že žalovaný by měl k žádostem žalobců, u nichž správní soudy konstatovaly, že předchozí vrácení jejich žádostí jako nepřijatelných bylo nezákonné, a přikázaly žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti, přistupovat obdobně a nenechávat cizince v mnohdy nelehké životní situaci zapříčiněné nuceným opuštěním vlasti, v níž probíhá válečný konflikt, v nejistotě ohledně jejich pobytového oprávnění, a to zejména za situace, kdy se ukáže, že dočasná ochrana cizince v jiném členském státě EU skončila, jako je tomu i v nynější věci.

V. Závěr a náklady řízení

35. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou. Zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádosti žalobkyně pro nepřijatelnost byl nezákonný (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož následky tohoto nezákonného zásahu stále trvají, přikázal soud žalovanému, aby obnovil stav před zásahem. Žalovaný je vázán právním závěrem soudu, že žádost žalobkyně není nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb., jelikož žádost o dočasnou ochranu v jiném státě nepřijatelnost nynější žádosti nezakládá.
36. Soud nerozhodoval samostatně o návrhu žalobkyně na vydání předběžného opatření, neboť to působí pouze po dobu trvání řízení a zdejší soud ve věci rozhodl neprodleně po provedení nezbytných procesních úkonů.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni jako úspěšné účastnici řízení přísluší náhrada nákladů řízení, ta ovšem jejich náhradu nepožadovala. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
38. Městský soud v Praze ustanovil žalobkyni pro toto řízení opatrovníkem advokáta Mgr. Pavola Kehla. Podle § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve spojení s § 64 s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování v tomto případě stát.
39. Ustanovený opatrovník učinil jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, za který mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a podle § 13 odst.

4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Za tím účelem soud ustanoveného opatrovníka vyzval, aby sdělil číslo účtu, na nějž mu bude uvedená částka poukázána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. 6. 2024

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu